

SLADKÝ ŽIVOT

A romantic couple is shown in profile, facing each other and smiling. The man is on the left, wearing a white shirt. The woman is on the right, with her hair styled in a bun, wearing a red and white patterned cardigan and a necklace. They are holding glasses of wine. The background is a scenic landscape with a blue sky and a body of water.

Abby Greenová
Řekova
neznámá nevěsta

ABBY GREENOVÁ

ŘEKOVA NEZNÁMÁ
NEVĚSTA

PŘEKLAD

HELENA DVOŘÁKOVÁ

Milá čtenářko,

v lednu jsem uvažoval o tom, že pro autorky mých příběhů jsou klasické pohádky sice častou inspirací, ale v drtivé většině případů si pohrávají s osudy Sněhurky a Popelky, občas se objeví Šípková Růženka, sem tam Kráska a zvíře. Tenkrát mně udělalo radost netypické použití Červené karkulky v příběhu Dívka v červeném... a vidíte, máme ji tu zase!

Tentokrát je to v povídce Rande s miliardářem, a příběh je ještě mnohem karkulkovatější. Je tu les i babička, nevinná dívka v červeném plášti – a pochopitelně zlý vlk. Jenže ten vlk se musí Karkulky bát více než ona jeho! Protože ví, že za to, co se jí chystá provést, zaplatí vysokou cenu.

To je další atribut pohádek, který je pro mé příběhy typický. Když někdo udělá něco zlého – zaplatí za to. Protože v každé pohádce přece musí být zlo potrestáno! A nejinak je tomu i s naší Červnou karkulkou... a s tím vlkem. I když ono je trochu obtížné určit, kdo je tady vlastně ten zlý!

Ale to už bych prozrazoval moc.

No a samozřejmě je tu ještě jeden pohádkový kánon, který musí být vždycky dodržen. Nakonec musí zvítězit láska.

Takže ještě naznačím: nemusíte se o toho vlka zase až tak moc bát!

S láskou

Váš Harlequin

Abby Greenová

**ŘEKOVA NEZNÁMÁ
NEVĚSTA**

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:

The Greek's Unknown Bride

První vydání:

Mills & Boon, an imprint of HarperCollinsPublishers, 2020

Překlad:

Helena Dvořáková

Odpovědný redaktor:

Jiří Chodil

© 2020 by Abby Green

© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2021

Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Sladký život DUO jsou ochranné známky,
jejichž vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly
použity na základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek / Woblink, Poland

HarperCollins Polska sp. z o.o.

ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa

ISBN 978-83-276-6843-1 (EPUB)

ISBN 978-83-276-6844-8 (MOBI)

ISBN 978-83-276-6845-5 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

Apollo Vasilis stál u okna s výhledem na soustavu jezer obklopených svěží zelení. V dáli ležící Atény halil opar smogu a moře bylo pouhou sotva znatelnou linkou na obzoru. On však nic z toho nevnímal. Ruce měl založené na hrudi a cítil se jako ve svěráku. Tohle napětí ho provázelo už několik měsíců. Přesně tři.

Pravidelné tiché pípání, které se ozývalo za jeho zády, se najednou změnilo. Nejdřív zaznamenal vynechaný úder a poté nepatrné zrychlení. *Probírala se.* Konečně.

Otočil se. Žena ležící na vyvýšené posteli byla tak bledá, že téměř splývala s prostěradlem, na němž spočívala. Kolem hlavy se jí rozprostíraly rusé kadeře a nad pravým okem měla čelo překryté gázou.

Jednu paži měla ovázanou obinadlem a přes levou tvář se jí táhl šrám. Fakt, že vyvázla jen s drobnými škrábanci a pohmožděninami, byl hotový zázrak. Vzhledem k tomu, že z vozu, který řídila, zbyla jen ohořelá hromada pokroucených plechů na dně úzké, sto metrů hluboké rokle.

Přiblížil se k posteli. Její světlé řasy byly natolik dlouhé, že vrhaly jemné stíny na její tváře. Obočí měla o něco tmavší a vkusně upravené. Zamračil se. Její obličej vypadal... hubenější. Lícni kosti byly nějak výraznější, než si vybavoval.

Na druhou stranu... poslední dobou tuhle ženu nijak detailně nezkoumal.

Ne od chvíle, kdy se před čtyřmi měsíci poprvé setkali. Tehdy na ni hleděl, jako by nikdy předtím žádnou ženu nespátral. Nedokázal vnímat nic než její nahé tělo a krev mu v žilách burácela tak, až ho to ohlušovalo.

Pořád měl to tělo před očima... jako by se mu ten obraz vypálil do mozku. Její malá, ale dokonale tvarovaná ňadra. Ploché břicho, jemně zakřivené boky. Chomáč nazrzlých kudrlinek v klíně. Útlé končetiny. Přestože působila nesmírně křehce, ve chvíli, kdy se jejich těla spojila, poznal její neskutečnou vrozenou sílu. Byl to ten nejsmyslnější zážitek jeho života.

Apollo si ke svému údivu a zděšení uvědomil, že ho zaplavuje žár, jaký necítil už celé měsíce. Okamžitě ho zapudil. Tahle žena ho oklamala tím nejhorším možným způsobem.

Opovrhoval jí.

Ve chvíli, kdy se její víčka zachvěla, se otevřely dveře a do místnosti vstoupila doktorka a dvě sestry. Doktorka pohlédla na Apolla. „Nemějte hned příliš velká očekávání. Skutečnou závažnost poranění hlavy můžeme určit až poté, co definitivně nabude vědomí.“

Apollo stroze přikývl a sledoval, jak obsluhují přístroje kolem postele. Doktorka se posadila vedle probouzející se ženy a vzala ji za ruku. „Drahoušku, slyšíte mě? Můžete otevřít oči?“

Ženina víčka se opět zachvěla a Apollo se přistihl, že na chvíli zadržel dech. Jako by na okamžik na vše zapomněl a opravdu mu *záleželo* na tom, zda se jeho žena probere.

Z dále k ní doléhal hlas. Jako otravná bzučící včela ji vytrhoval z nádherné uklidňující temnoty, jež ji až doposud obklopovala.

Tlak na ruce. A ten hlas. Nyní o něco hlasitější. Nedokázala rozpoznat jednotlivá slova, pouze intonaci. *Mmm. Mmm!*

Pokusila se tlaku na své ruce zbavit, dosáhla však jen toho, že naopak nabral na síle. Záře, jež ji bodala do očí, pomalu vytěšňovala blaženou temnotu. Vše bylo nejasné a zastřené.

Nicméně pak, jako když někdo náhle zvedne oponu, zaslechla velice zřetelný hlas. „Paní Vasilisová, je načase se probudit.“

Věděla, že nemá na vybranou a musí ten hlas následovat. Rozuměla slovům, která říkal, ale nedávala jí smysl... *Paní...?*

Otevřela oči, ovšem prudké světlo, jež jí dopadlo na sítnice, ji okamžitě přimělo je zase zavřít. Uvědomila si, že leží v posteli a že se kolem ní něco děje. A zaznamenala rovněž znepokojivou temnou siluetu, která se tyčila u nohou postele.

Ta postava jí byla povědomá a pohled na ni – byť trval jen zlomek vteřiny – z nějakého důvodu stačil k tomu, aby se jí rozbušilo srdce.

„Paní Vasilisová, můžete znovu zkusit otevřít oči? Stáhli jsme žaluzie, takže by to pro vás teď mělo být snazší.“

Opatrně je pootevřela a opravdu: tentokrát už to nebylo tak bolestivé. Spatřila před sebou tvář neznámé ženy. Kromě ní se poblíž pohybovaly ještě další dvě ženy, které také nikdy neviděla. Všechny měly tmavé oči i vlasy. Slyšela hučení a pravidelné pípání přístrojů. Všechno bylo bílé. A ve vzduchu pach dezinfekce.

Napadlo ji jediné slovo: *nemocnice*.

Poté její zrak sklouzl k nohám postele. Ta vysoká tmná silueta patřila muži. Zнала ho. „A... A... Apollo?“

„Výborně.“

Zjevnou úlevu v doktorčině hlase téměř nepostřehla. Soustředila se pouze na toho muže oblečeného v tmavém tričku s dlouhým rukávem a kulatým výstřihem. Měl široká ramena a hrudník. Byl urostlý. Ne však přehnaně svalnatý. Štíhlý.

Měl krátké tmavé vlasy. Výrazné mužné rysy. Hluboko posazené oči. *Zelené oči*. Věděla to, i když jejich barvu momentálně pořádně neviděla. Silnou čelist. Strniště. Pevné rty. *Žhavé... na jejich*. Zachvěla se. Ten muž jí líbal.

Cítila, jak jí někdo tiskne ruku. A slyšela doktorčin hlas. „Víte, kdo je ten muž?“

Bylo těžké od něj odtrhnout zrak – jako by se bála, že by mohl zmizet. Přikývla. „Ano... zrovna jsme se seznámili. Na večírku.“ Trochu se zamračil, nicméně ona si toho skoro ani nevšimla. Vzpomínka na chvíli, kdy ho viděla poprvé, jí vehnala horkost do tváří. V dokonale padnoucím smokingu ji přímo ohromil svou krásou a charismatem.

Vypadal znuděně. Lidé postávající kolem něj si drželi odstup, jako by měli strach se k němu přiblížit.

Pak se jejich oči setkaly a... *bum!* Srdce jí divoce poskočilo a nic už nebylo jako dřív.

Pozvolna jí docházelo, že je v nemocnici. Co tady ale dělá? Navíc s mužem, kterého sotva zná?

Ovšem znáš ho. Důvěrně.

Vůbec o tom nepochybovala. Cítila to v kostech. *Jak to ale mohla vědět, když se právě seznámili?*

Zaplavil ji zmatek a vůbec poprvé měla pocit, že něco není v pořádku. Začal se jí zmocňovat strach... nebo panika. Obrátila se na doktorku. „Já... Co se stalo? Proč jsem tady?“

Jakmile vyřkla slovo *já*, zarazila se. *Já*. Nic. Prázdnost. Strach nabíral na intenzitě. „Počkat... já nevím... kdo jsem... Kdo jsem?“

Pak jí vytanulo na mysl, že lékařka ji nějak oslovovala... „Říkala jste paní Vasilisová...“

Doktorka se na ni podívala se stěží rozlušitelným výrazem ve tváři. „Protože jste paní Vasilisová. Sasha Vasilisová.“

Sasha. Ne, to musí být omyl. „Myslím, že tak se nejmenuju.“

„A jak se jmenujete?“

Nic. Prázdná. Naprostá frustrace.

„Jmenujete se Sasha a tento muž – Apollo Vasilis – je vaším manželem,“ řekla konejšivým hlasem doktorka.

Znovu na toho muže pohlédla. Tentokrát se už zcela určitě mračil. Nezdálo se, že by ho manželství zrovna naplňovalo radostí. Chtěla zavrtět hlavou, avšak ostrá bolest v oku jí v tom zabránila. „To není možné. Právě jsme se seznámili.“

Jestli jste se ale právě seznámili, jak je možné, že ho důvěrně znáš? Jak za něj můžeš být vdaná?

Cítila, že se o ni začíná pokoušet bolest hlavy, a doktorka, jako by to vytušila, rázně poznamenala: „To prozatím stačí, potřebuje si odpočinout. Můžeme se vrátit později.“

Zdravotní sestra přistoupila ke kapačce vedle postele, něco tam nastavila a krátce nato vše opět zahalila ta hřejivá a nesmírně uklidňující temnota.

O dva dny později

„Domníváme se, že vaše ztráta paměti má co do činění s traumatickým zážitkem při havárii. Provedená vyšetření neprokázala žádná poranění mozku, vy si však vybavujete pouze první setkání s manželem a nic jiného. Mozek takto občas reaguje. Je to vlastně jakýsi způsob ochrany. Nemáme důvod si myslet, že se vám paměť časem nevrátí. Může se navracet po kouscích, jako když skládáte puzzle, stejně tak se to ale může stát během jediného okamžiku.“

Nebo k tomu nemusí dojít vůbec?

Byla příliš vyděšená, než aby tu otázku vyslovila nahlas.

„Proto je zapotřebí...“, doktorka se výmluvně zadívala na Apolla Vasilise, jenž s nepřátelským výrazem ve tváři a rukama založenýma na prsou postával

u okna „... abyste v průběhu rekonvalescence byla pečlivě sledována.“

Poté opět pohlédla na Sashu, která se pořád ještě necítila jako *Sasha*. „Co se týče vašich vzpomínek, zbytečně na jejich znovunalezení netlačte. Musíte se teď soustředit především na to, abyste se zotavila ze zranění. Jsem si jistá, že se vše vrátí do normálu.“

Sasha dumala nad tím, před čím ji asi její mozek chrání. Doktorka vstala. „Teď můžete jít domů. Zůstaneme v kontaktu, abychom mohli dál sledovat vaše pokroky. A jakmile si něco začnete vybavovat, dáte nám vědět.“

Tahle možnost jí v dané chvíli připadala velice vzdálená. Její mozek stále halila hustá šedivá mlha, kterou nebylo možné proniknout. Kde vlastně byl její *domov*? Od doktorky se dozvěděla, že je Angličanka, takže se nejspíš narodila a vyrostla tam.

Když se vyptávala na svou rodinu, tak jí manžel sdělil, že její rodiče jsou mrtví a nemá žádné sourozence. Prostě jen tak. Stroze a bez příkrášlování. Zabořilo ji u srdce, avšak vzhledem k tomu, že rodičům nedokázala přiřadit jména ani tváře, bylo těžké cítit nějaký hlubší zármutek.

Doktorka odešla a Sasha se podívala na Apolla Vasilise, svého manžela. Měl na sobě třídílný ocelově šedý oblek doplněný vázankou a kabonil se stejně jako v den, kdy nabyla vědomí. Copak ho vážně netěšilo, že tu nehodu přežila?

Jaká to ironie. Toho večera, kdy se seznámili – což byla jediná vzpomínka, kterou měla –, se usmíval. Dokonce se smál od ucha k uchu. Živě si vybavovala jeho nádhernou tvář i jeho hlas. Hluboký a s typickým přízvukem.

Až na to, že ten večer byl před čtyřmi měsíci. Od té doby se stačili vžít a ona se podle všeho přestěhovala z Anglie do Řecka. Prozatím nebyla schopná to vstřebet...

„Jsi připravená? Venku už čeká auto.“

Byla připravená? Odejít s mužem, jenž pro ni byl jen o málo víc než cizinec? Vydat se vstříc zemi, kterou neznala a nevzpomínala si ani, jak se do ní dostala?

Přesto krátce přikývla a nejistě vstala.

Apollo vzal do ruky tašku. Přinesl jí nějaké šaty na převlečení, čímž ji ovšem jen ještě víc zmátl. Nedokázala si představit, že by si podobné kousky vybrala. Hedvábné, do zvonu střižené kalhoty krémové barvy s rozparky po obou stranách, s nimi ladící hedvábné tílko a krátké sáčko. A k tomu sandály na vysokých jehlových podpatcích... nic moc pro její stále slabé a vratké nohy.

Pak otevřel dveře a poodstoupil. Sasha se zapřela a s maximální ladností, jaké v té chvíli byla schopna, vyšla z místnosti.

Apollo kráčel chodbou vedle své ženy. Šla pomalu a nejistě, jako by snad vysoké podpatky nikdy předtím nenosila. Což bylo dost zvláštní, neboť v botách bez podpatku ji viděl pravděpodobně jen jedinkrát – toho večera, kdy se seznámili.

Jakmile zaškobrtla, chytil ji za loket, aby neupadla. Vzhledla k němu a s narůžovělymi tvářemi hlesla: „Děkuji.“

„Není zač.“ Zaskřípal zuby. Nezamlouvalo se mu, jak jeho tělo reaguje na Sashinu blízkost. Neměla teď na sobě svou obvyklou vůni. O pár chvil dříve přihlížel, jak ji vyndala z tašky, stříkla si trošičku na zápěstí, okamžitě nakrčila nos a nevěřícně se zeptala: „Tohle je můj parfém?“

On sám na ten parfém reagoval vždy stejně. Budil v něm odpor. Byl příliš silný. A nechutně sladký.

Nicméně teď cítil pouze *ji*. Mýdlo a něco jedinečného... tajemně ženského. K jeho nelibosti mu ta vůně *znovu* připomněla jejich první setkání. Její

svěží krása ho tehdy dočista ohromila. Úplně mu vyrazila dech.

A do dnešního dne nedokázal tu záhadu rozlousknout. Potkal v životě spoustu žen, které byly krásnější než Sasha. A s mnoha z nich i spal. Na ní ale bylo něco, co ho dostalo hned, jak ji spatřil. Doslova ho to chvátilo. Přestože měl zábrany si to přiznat.

Nalákala ho na svou nevinnost a pak ho lapila do té nejstarší pasti na světě.

Jeho touha po ní se vytratila stejně rychle, jako se rozhořela – což ve světle zrady, které se na něm dopustila, jen uvítal –, nyní se však nečekaně vrátila, jako by se snad chtěla vysmívat jeho přesvědčení, že to má pod kontrolou.

Znovu si s ním zkouší zahrávat... tentokrát jí to ovšem neprojde.

Sasha sebou trhla, neboť Apollovy prsty náhle sevřely její paži tak, až ji to zabořilo. Pokusila se mu vytrhnout, a když na ni pohlédl, řekla: „Už jsem v pořádku. Můžeš mě pustit.“

Odtáhl ruku a klidným hlasem pronesl: „Mé auto je tamhle. Hned za dveřmi.“

Sasha spatřila elegantní stříbrné SUV s řidičem čekajícím u zadních otevřených dveří. Což jen umocnilo její pocit, že se nachází v jakési alternativní dimenzi, kde nic nedává příliš smysl.

Vyšla z nemocnice a zhluboka se nadechla čerstvého vzduchu. Byl začátek léta, řecké slunce příjemně hřálo, ale vzduch ještě nebyl příliš vlhký.

Sasha s povděkem nastoupila do auta. Přestože ušla pouze pár metrů, měla už příšerně otláčené nohy.

Nemohla uvěřit, že podobné boty nosí pravidelně.

Nebo... Podívala se na Apolla, jenž z druhé strany vklouzl na zadní sedadlo. Že by se líbily Apollovi a ona je nosila proto, aby ho potěšila?

Až na to, že on rozhodně potěšeně nevypadal. A Sasha neměla ponětí proč.

Jakmile se vůz rozjel, Apollo si v řečtině vyměnil pár slov s řidičem a ten následně vysunul diskrétní přepážku. Sasha Apollovu přítomnost vnímala tak intenzivně, jako by jí někdo odstranil vnější vrstvu kůže.

Jeho ruka spočívala na stehně. Velká a mužná. S dlouhými, zaoblenými nehty. Dokonale padnoucí oblek kopíroval jeho svaly a zdůrazňoval jeho vypracovanou postavu. Když se k ní náhle otočil, nesměla šanci začít předstírat, že na něj nezírá.

„Všechno v pořádku?“

Přikývla a zeptala se: „Kam přesně jedeme?“

„Do vily. Není to daleko.“

„Bydlím tam už dlouho?“

„Poslední tři měsíce. Od chvíle, co jsme se vzali.“

„Kde jsme měli svatbu?“

Dlouho na ni zkoumavě hleděl, nicméně pak z kapsy vytáhl malý telefon, poklepal na displej a podal jí ho. „Měli jsme civilní obřad v Aténách.“

Zadávala se na displej. Byl na něm odkaz na oficiální tiskovou zprávu oznamující jejich sňatek – včetně doprovodné fotografie. Sasha si ji zvětšila. Byla to ona. Zároveň ale měla pocit, jako by to nebyla ona. Měla na sobě šaty z lehoučkého hedvábí – v délce po kolena, bez rukávů a s výstřihem skoro až k pupíku. Děsivě vysoké podpatky. Velké lokny a výrazně nalíčenou tvář. Zlaté šperky. Prsten s obrovským diamantem. Pohled na ten snímek v ní vzbuzoval rozpakky. Potom koukla na své prázdné prsty. „Měla jsem prsteny?“

„Ano. Podle doktorů jsi je musela ztratit během té nehody.“

Obrátila se k Apollovi. „Doufám, že nebyly příliš cenné.“

Pobaveně na ni pohlédl. „Neměj obavy, byly pojištěné.“

Znovu se podívala na fotografii na displeji. Svírala

Apollovu paži a zářila radostí. Její nový manžel však na snímku nevypadal vůbec šťastně. Vzpomínka na jeho úsměv zřejmě byla pouhým výplodem její fantazie.

Přelétla tiskovou zprávu.

Řecký stavební magnát Apollo Vasilis během soukromého civilního obřadu pojal za manželku svou anglickou přítelkyni Sashu Millerovou.

Jen strohá informace. Nic víc. Zmatenější než dřív vrátila telefon Apollovi. Myslí se jí honily miliony otázek. Zároveň ale cítila, že ji opět začíná bolet hlava, což jí připomnělo doktorčina slova, aby to nepřeháněla.

Vykoukla z okýnka a spatřila obrovské domy obklopené zelení, povětšinou schované za masivními zdmi. Očividně se jednalo o bohatou čtvrt.

Krátce nato jejich vůz zahrnul k mohutné kované bráně. Ta se automaticky otevřela, muž v malé strážnické budce, která se nacházela před ní, prohodil pár slov s řidičem a poté jim pokynul, aby pokračovali v jízdě.

Sasha v úžasu hleděla na přepychové, svěží zelení porostlé pozemky kolem sebe, dokud se po příjezdové cestě nedostali k rozlehlému nádvoří a dvoupodlažní vile. Nad schodištěm, jež vedlo k hlavním vchodovým dveřím, stála nějaká žena v uniformě.

Auto zastavilo u schodů, Apollo vystoupil, a než Sasha stačila najít kliku, otevřel jí dveře a natáhl k ní svou velkou ruku.

Neměla na vybranou. Musela nabízenou ruku přijmout. A při té představě jí okamžitě naskočila husí kůže... jako by její tělo předem vědělo, jak na ten dotyk bude reagovat.

A skutečně. Když vložila svou dlaň do jeho, pocítila intenzivní elektrický výboj a rozhořely se jí tváře.

Nechala ho, aby jí pomohl vystoupit z vozu, a pak se mu co nejrychleji vyškubla.

Zamlžený mozek a teď ještě taková reakce na Apollův dotyk... Bylo toho na ni už vážně moc, takže se rozhodla, že bude-li to jen trochu možné, už se ho dotýkat nebude. Vzápětí jí však tichý hlas v hlavě připomněl, že jsou manželé.

Při pomyšlení, že spolu nejspíš sdílejí pokoj – a *postel* –, se zarazila. Srdce jí tlouklo třikrát rychleji než obvykle. Apollo byl už téměř u dveří, ale ona pořád ještě stála pod schodištěm.

„Sasho?“ nadhodil s netrpělivým výrazem ve tváři.

Zatímco ve svých příšerně nepraktických botách opatrně kráčela nahoru, zběsile přemýšlela. Možná by mu mohla navrhnout, aby do doby, než se jí vrátí paměť, spali odděleně. Nemůže přece očekávat, že s ním bude sdílet lože, když má pocit, že ho prakticky nezná. Nehledě na to, co říkalo její tělo...

Neznámá starší žena v uniformě, jež stála nad schody, nevypadala zrovna přívětivě. Měla dozadu stažené tmavé vlasy a výrazné poprsí. Obezřetně Sashu sledovala, jako by si nebyla jistá, co udělá.

Sasha popošla blíž a natáhla k ní ruku. „Dobrý den.“

Žena sebou nepatrně trhla a podívala se na Apolla, který jí zřejmě dal nějaké znamení, neboť se obrátila zpátky k Sashe a podala jí ruku. „Vítejte doma, *kyria* Vasilisová.“

Sasha ucítila jemný dotek na zádech. „Vzpomínáš si na Rheu?“

Zavrtěla hlavou. „Je mi to moc líto, ale nevzpomínám.“

Žena vykulila oči a pustila Sashinu ruku, načež Apollo řekl: „Provedu manželku po vile. A tak za dvě hodinky bychom něco lehčího pojedli, Rheo. Na malé terase.“